

**SECOLUL AL XXI-LEA ȘI
PROBLEMELE MAJORE ALE LUMII**

Adrian GORUN¹

**1. Nevoia contextului global în
analiza factuală azi**

În anul 2008, la PRO Editură și Tipografie, în traducerea lui Mihai Constantinescu a apărut la București cartea doctorului în economie Thierry P. Millemann, *Fața ascunsă a lumii occidentale*. Conținuturile cărții fac obiectul unor „universuri secrete”, autorul insistând asupra unei idei ce transpare în fiecare capitol: „Lumea nu este așa cum pare, și, cu cât mai puțin, cea occidentală”. Care sunt mizele azi, când amalgamul de informații ce penetrează canalele rapide de informații face tot mai dificilă detectarea esențialului și decelarea corectă a problemelor într-o ierarhie, la rândul ei, corectă? Mizele sunt corelate intereselor civilizațiilor dominante, întăririi strategiilor de hegemonie, uzitându-se dubla măsură a *informației fragmentare*: generarea reflecției pertinente, pe de o parte, generarea informației eronate, pe de altă parte. „Pentru unii, - remarcă Th.P. Millemann – informația este o armă în serviciul puterii; în acest caz vorbim despre dezinformare. Informația devine o minciună divulgată prin acceptare sau omisiune, din prudență sau respect, devenind propagandă.

Abundența informațiilor care acaparează lumea mediatică, pe de o parte, și anii care se scurg invariabil, pe de altă parte, fac astăzi ca nimeni să nu mai știe cu adevărat cine se află la originea lucrurilor. Până și cei mai experimentați se pierd uneori”².

**XXI CENTURY AND THE MAJOR
ISSUES OF THE WORLD**

Adrian GORUN²³

**1. The Need of Global Context in
the Factual Analysis Today**

In 2008 at Pro Publishing House and Printing House, Bucharest, in Mihai Constantinescu’s translation, the book of the Ph D in Economics, Thierry P. Millemann, *The Hidden Face of the Western World*, was published. The content of the book consists of some “hidden universes”, the author insisting on an idea which is outlined in each chapter: World is not as it seems and so much the less the Western world”. What is at stake today, when the mixture of information penetrating the channels make even more difficult the discovery of essential and correct reveal of issues in an hierarchy which is in turn unfair? The stakes are correlated to the interests of dominant civilizations, strengthening the hegemony strategies, by utilizing the double extent of *fragmentary information*: on the one had generating of pertinent reflection, on the other, generating erroneous information. Th. P. Millemann remarks that “For some information is weapon in the service of power; in this case we are talking about misinformation. Information becomes lies revealed through acceptance or omission, for prudence or respect, it becomes propaganda. The abundant information flooding the media on the one hand, and the time invariably passing, on the other, enable today that nobody really knows who the origin of things is. Even the most competent ones sometimes lose their bearings”²⁴.

¹ Prof.univ.dr., Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu-Jiu.

² Thierry P. Milleman, *Fața ascunsă a lumii occidentale*, Pro Editură și Tipografie, București, 2008, p. 10;

²³ Prof.PhD, “Constantin Brâncuși” University” of Târgu-Jiu.

²⁴ Thierry P. Millemann, *Fata ascunsa a lumii orientale*, Pro editura si Tipografie, Bucuresti, 2008, p.10

Societatea actuală – cea a erei globalizării – este acceptată ca o societate bazată pe cunoaștere. Evenimentele se multiplică, populația din țările lumii a treia, dar și din state dezvoltate din Asia crește exponențial, rezervele naturale scad vertiginos, bunăstarea este o realitate pentru eșantioane din ce în ce mai restrânse, în timp ce sărăcia se extinde tot mai mult, analfabetismul s-a cronicizat ș.a.m.d. Enumerarea acestor probleme poate continua și niciuna dintre ele nu permite întrezărirea unor soluții definitive. Se pare că plafonul maxim pe care l-a atins internaționalizarea azi este unul care condamnă definitiv la înapoiere o mare populație a globului. Paradoxal, o societate bazată pe cunoaștere exclude nu doar de la producerea de cunoștințe, dar și de la accesul la produsele cunoașterii indivizi, societăți, state naționale înapoiate. Peste clivajele economice, sociale, politice se suprapun clivajele *informațional-cognitive* traduse în termeni de *potențial dominator* și *penurie subordonatoare*. Ori, cum de la F. Bacon încoace oricine știe că știința semnifică putere, deținătorii potențialului informațional-cognitiv folosesc informația drept mijloc (manipulare, persuasiune, dezinformare dirijată) pentru a-și întări hegemonia, în timp ce cei rămași în afara acestui potențial din varii motive (sărăcie, analfabetism, subdezvoltare, acces limitat sau dirijat) își perpetuează statutul de dominați (informația la care au acces este cenzurată, cu statut de propagandă și rol de dezinformare).

Este lesne de înțeles, că declarata societate bazată pe cunoaștere specifică erei globalizării este o societate care face din *competiție* atât un regulator al accesului/excluderii, cât și un mecanism de conservare a pozițiilor aprioric inegale și aprioric inechitabile. Înțelegerea în sine a problemei este dramatică și devastatoare. Căci ea clarifică concomitent resorturi și efecte.

Omul modernității târzii este supus unei abundențe a informațiilor fără

Nowadays society – that of globalization era – is accepted as knowledge based society. Events multiply, the population of Third World, but also in the developed countries in Asia increases exponentially, the natural resources are rapidly diminished, welfare is a reality for smaller and smaller samples, while poverty extend more and more, illiteracy become chronic etc. Enumerating issues of this kind may continue and none of them outlines definite problems. The maximum limit of internationalization today seems to be one that definitely sentence to lagging behind a great many part of the world population. Paradoxically, knowledge based society excludes individuals, societies, backward national states from yielding of information and from access to information. Economic, social, political cleavages overlap *informational-cognitive* cleavages translated in terms of *potential dominating* and *subordinating penury*. Since anybody knows from Francis Bacon that knowledge is power, the holders of the informational-cognitive potential utilize information as a means (of manipulation, persuasion, and controlled misinformation) to strengthen their hegemony, while the ones lagging behind this potential from varied reasons (poverty, illiteracy, underdevelopment, limited access or controlled) perpetuate their statute of domineered (the information which they may access is controlled with the propaganda statute and misinformation role).

It is thus easy to understand that the stated knowledge based society specific to the globalization era is a society that makes competition a regulator of access/ exclusion and a preservation mechanism of the positions a priori unequal and a priori unfair. Understanding the problem itself is dramatic and devastating, since it make clear resorts and effects concomitantly.

The man of late modernity is subject to unprecedented abundant information. Whether Erasmus of Rotterdam could read everything that was written in all the domains

precedent. Dacă Erasmus din Rotterdam a putut citi tot ceea ce s-a scris în toate domeniile până la el, azi este imposibil ca o persoană, indiferent de instruire și erudiție, să poată lectura tot ceea ce s-a scris numai în domeniul său de referință. Acest aspect este bine cunoscut și foarte bine utilizat azi de către guvernele interne, de către cei ce guvernează lumea. Pentru ei, abundența informațiilor și rapiditatea cu care se succed evenimentele reprezintă arme secrete ale dominației. „Această situație grotescă – scrie Th.P. Millemann – permite conducătorilor planetei să inverseze cauzalitățile evenimentelor și să îndepărteze astfel responsabilitățile lor din acțiunea politică, în scopul satisfacerii propriilor nevoi.

Din acest motiv, auzim în numeroase rânduri că o anumită acțiune politică este rezultanta unei anumite situații. Acțiunea guvernamentală este astfel un răspuns la evenimentele petrecute.

De fapt, problema constă, în principal, în separarea responsabilităților relațiilor dominante între actorii politici. Astfel, dacă este adevărat că țările *dominate* nu fac, adeseori, decât să răspundă evenimentelor, țările dominante le conduc, chiar dacă este vorba despre un răspuns provocat printr-un act primar³”. Asemenea procedee prin care cauzalitățile sunt inversate, cu scopul precis al derobării de răspundere sau, cel mult, al distribuției egale a responsabilităților reprezintă *manipulări justificative* spre a induce percepția legitimității intervenționiste. În fond, nici pe departe nu se pune problema unor scopuri izvorâte din nevoia de binefacere pentru dominați, ci a unor interese convergente pe care marile puteri le au în menținerea hegemoniei. Bunicii și părinții noștri și-au trăit viața așteptând venirea americanilor spre a-i salva de regimul totalitar exportat de sovietici, fără să știe că înțelegerile de la Yalta vizau interese geostrategice și

up to his time, today it is absolutely impossible for a person, no matter his education and erudition, to read everything only in his specialization. This aspect is well known and well utilized by the internal governments, by those governing the world. For them the abundant information and accelerated rhythm of the events represent secret weapons of domination. “This grotesque situation – Th. P. Millemann writes – enables the leaders of the planet to reverse causalities of events and to remove their liabilities from their political activity with the aim of complying with their own needs. For this reason we hear in numerous instances that a certain political action is the result of a certain situation. The governmental action is thus an answer to the events occurred. In fact, the issue here is primarily, the separation of liabilities for the dominant relations among the main political players. Thus if it is true that the *dominated* countries do not do other than often respond the events, then the dominant countries lead them, even if it is a provoked response through a primary act”²⁵. Such procedure through which causalities are reversed with the precise aim to avoid responsibility or at the most of equal distribution of liabilities, represent *justified manipulations* in order to induce the perception of legitimate intervention. In essence, it is far from scopes arisen from need of benefit for dominated, but for convergent interests which the Great Powers have to maintain their hegemony. Our grandparents and parents have lived their lives waiting for the Americans to come to save them from the totalitarian regime exported by Soviets not knowing that the Yalta Treaty envisaged geostrategic interests and by no means humanitarian programmes. Not even the Cold War changed the essence of the issue, since the English, French or German were not concerned with Romanians’ fate, but issues regarding areas

³ Ibidem, pp 10-11;

²⁵ Ibid, p.10-11

nicidecum programe umanitare. Nici măcar Războiul Rece n-a schimbat fondul problemei, căci nu soarta românilor preocupa pe americani, englezi, francezi, germani, ci probleme legate de supremații și zone de influență/dominație.

În acest amalgam de informații, constituit într-o „masă haotică” nu lipsește logica instrumentală a marilor puteri. Clarificările introduse de Th.P. Millemann sunt de excepție: „În aceste condiții, suntem nevoiți să admitem că nu evenimentele sunt cele care comandă decizia politică și acțiunea guvernamentală a civilizației dominante, ci acestea sunt cele care condiționează și creează evenimentele mondiale.

Din acel moment, multitudinea de informații care formează o masă haotică se află rânduită într-o logică bine definită, integrându-se, unele după altele, asemenea unor piese de puzzle”⁴. Prin urmare, nimic nu este întâmplător, chiar dacă intenționat se creează o masă haotică de informații. Logica este construită pe ideea de *pretext*, pretextul justificând acțiunea guvernamentală a dominantului și, totodată, pretextul este creatorul de evenimente în plan mondial.

Relația pretext-acțiune guvernamentală este una de concomitență, în timp ce relația acțiune guvernamentală-evenimente este una de succesiune, cu rol evident justificativ (Afganistanul, Irakul, Libia ș.a. sunt exemple edificatoare). Iar acțiunile concertate orientate spre constituirea unei mase haotice de informații, masă „rânduită într-o logică bine definită” reprezintă, în opinia lui Millemann, o axiomă cu rol esențial în înțelegerea lumii de azi: „Această axiomă este fundamentală pentru înțelegerea dezvoltării lumii noastre moderne și pentru interpretarea informației”. Și continuă: „Cu excepția cataclismelor meteorologice, toate evenimentele care s-au produs după sfârșitul celui de-al doilea

of supremacy and influence/ domination.

This mixture of information, does not lack the instrumental logics of the Great

Powers, constituted as a “chaotic mass”. The solutions introduced by Th. P. Millemann are exceptional: Under these circumstances, we have to admit that it is not the events that command the political decision and the governmental action of the dominant civilization, but it is they that condition and create the world events. That very moment, the multitude of information consisting of a chaotic mass is arranged in well defined logics each of them integrating one after another like jigsaw puzzle pieces²⁶. It follows that nothing happens at random even if it is somebody’s intention to create a chaotic mass of information. Logics are built on the idea of *pretext*; the pretext justifies the governmental action of the dominant and all the more, the pretext is that which creates the events in the world.

The relation pretext-governmental action is one of concomitance whereas the relation governmental action-events is one of succession, having a visible justifiable role (Afghanistan, Iraq, Libya and others are enlightening examples); and the harmonized actions oriented to constitute a chaotic mass of information, “arranged in a well-defined logic” represents in Millemann’s opinion an axiom with an essential role in understanding the world today: “This axiom is fundamental for the insight of our modern world development and for interpretation of information”. And then goes on: “Except for meteorological cataclysms, all the events having taken place after the World War II is within the limits of the Western strategy for hegemony and in the plans reserved to intentional eradication of overpopulating the Third World, in the interest of the human species survival, but especially in the interest of political-economic balance of the Western

⁴ Ibidem, p. 11;

²⁶ Ibid. p.11

Război Mondial s-au înscris în limitele strategiei occidentale de hegemonie și în planurile rezervate eradicării, în mod intenționat, a suprapopulării Lumii a Treia, în interesul supraviețuirii speciei umane, dar mai ales în folosul echilibrului politico-economic al civilizației occidentale, necesar creșterii și îmbogățirii sale⁵”.

Prin urmare, diferențele dintre aparențe și esență sunt majore, lumea nefiind nici pe departe așa cum pare. Mai mult: „Suprafețele sunt foarte mari, dar, după revenirea din starea de stupeoare, ansamblul se integrează perfect în raționamentul general. Nici un eveniment major nu este independent de altele, toate interferează în interiorul procesului. Vectorii sunt și ei strâns legați, precum CIA; DIA, NSA, dar și M₁₆, M₁₅, DST, DGSE și mulți alții, încât este imposibilă analizarea unui fapt scos din contextul global fără să se producă interpretări contrare semnificației reale⁶”. Contextul global necesar analizelor factuale permite detectarea și înțelegerea constrângerilor politicii strategice occidentale în lume, politică strategică specifică fiecărei regiuni a lumii, construită, cum afirmă Millemann, ca răspuns la *patru întrebări fundamentale precise*, răspuns ce face inteligibilă întreaga politică mondială a țărilor dezvoltate dirijată de occidentali. În Prefața la *Fața ascunsă a lumii occidentale*, autorul formulează aceste întrebări:

1. Cum să-și păstreze supremația actuală (țările occidentale) în fața unei lumi aflate într-o evoluție constantă, în scopul conservării libertății, nivelului și modului lor de viață?

2. Cum să-și asigure – aceste țări occidentale – controlul producției și al aprovizionării cu materii prime, îndeosebi energetice, vitale pentru dezvoltarea propriilor economii?

3. Cum să-și însușească beneficiile

civilization, necessary to its growth and enrich”²⁷.

Consequently the differences between the appearances and essence are major, the world is not at all as it seems. Moreover: Surfaces are very large, but after overcoming the condition of stupor, the assembly integrates perfectly within the general reasoning. No major event is independent from others; all of them interfere within the process. Vectors as CIA, DIA, NSA, and also M₁₆, M₁₅, DST, DGSE and many others are closely related too, so that analyzing a fact out of the global context is merely impossible without contrary interpretations from the real situation”²⁸. The global context necessary to the factual analyses allows tracing and understanding the constraints of strategic Western policy in the world, strategic policy specific to each region of the world, built, as Millemann ascertains, as a response to the *four precise fundamental questions*, a response which makes clear the overall world policy of the developed countries controlled by the Westerners. In the Preface to *The Hidden Face of the Western World* the author frames these questions:

1. How can they (Western countries) keep the current supremacy in the face of a world in a constant evolution with the aim of preserving freedom, their standard and lifestyle?
2. How can – these western countries – provide the control of production and provisioning with raw materials, especially energetic, of a vital importance for developing their own economies?
3. How can they take possession of the benefits from selling the raw materials, so that the costs should not influence growth and not to allow to different other producing countries a future concurrent industrialization,

⁵ Ibidem;

⁶ Ibidem;

²⁷ Ibid

²⁸ Ibid

comercializării materiilor prime, astfel încât costurile lor să nu influențeze creșterea și să nu permită diferitelor țări producătoare o viitoare industrializare concurentă, deci periculoasă?

4. Cum să încline în mod durabil curba exponențială a creșterii demografice din Lumea a Treia care le amenință, într-un viitor apropiat, echilibrul?⁷.

Vom răspunde, alături de Th.P. Millemann la aceste întrebări, prezentând analize factuale asupra lumii în era globalizării.

2. Se preconizează un alt război mondial?

În opinia lui Th.M. Millemann, da! El se duce fie în forma sa reală, „un război sângeros greu de controlat”, urmare a evoluției anarhice a demografiei, fie sub forme mascate, cu „armele” minții, în baza unor planuri secrete. „Primele două războaie mondiale – consemnează Millemann – sunt încă foarte prezente în memoria omenirii. Al treilea a fost cel al luptei împotriva comunismului, numit *război rece*, dar ale cărui victime sunt și ele de ordinul milioaneilor.

Lupta împotriva creșterii exponențiale a populațiilor subdezvoltate sau în curs de dezvoltare și menținerea controlului resurselor naturale planetare de către țările occidentale reprezintă *cel de-al patrulea război mondial* (s.n.). El a început deja acum cincizeci de ani, în obscuritatea unui plan foarte bine pregătit și secret. Războiul economic și mondializarea sunt ultimele etape ale acestui război, dar contrar a ceea ce cred unii economiști și filosofi, ele nu constituie în sine un fenomen independent”⁸.

Desigur că unele idei îmbracă forme metaforice, ceea ce poate conduce la o scădere a gradului lor de plauzibilitate. În esență, însă, noțiunea economică de

thus dangerous?

4. How could they curb sustainably the exponential curve of demographic growth of the Third World which threatens their balance in near future?

By presenting factual analyses on the world in the globalization era, Th. P. Millemann and

we shall answer these questions.

2. Is Another World War Foreseen?

Th. P. Millemann answers yes. It will be either in his real form “a bloody war hard to keep under control” as a consequence of the anarchic evolution of demography, or in masked forms with the “weapons of mind” based on secret plans. “The first two World Wars – Millemann writes down – are still very present in the mankind’s memory. The third was the struggle against communism, called Cold War, but whose victims were of millions order.

The struggle against the exponential increase of underdeveloped or developing populations and maintaining under control the natural resources of the planet by the western countries represent *the IV World war* (s.n.). It already started 50 ago, in the obscurity of a well prepared and secret plan. The economic war and globalization are the last stages of this war, but contrary to what some economists and philosophers think they do not constitute an independent phenomenon in itself”²⁹.

Of course some ideas are wrapped in metaphoric shapes, which may lead to a minimization of their degree of plausibility. Yet, in essence, the economic notion of expansion, ensuring the welfare *in the Europeans’ case is dimly perceived in history*. Thus, unlike the Mesopotamian and Egyptian states with theocratic leadership ensuring their hegemony through the prosperity derived from capitalization, exploitation and trade of their own natural

⁷ Ibidem p. 13;

⁸ Ibidem, pp. 16-17;

²⁹ Ibid, pp. 16-17

expansiune care asigură prosperitatea, *la europeni se pierde în istorie*. Astfel, spre deosebire de statele mesopotamiene și egiptene, conduse teocratic, care-și asigurau hegemonia prin prosperitatea izvorâtă din valorizarea, exploatarea și comercializarea propriilor resurse naturale, europenii și-au întemeiat civilizația și și-au asigurat dezvoltarea economică exploatănd și comercializând resursele țărilor cucerite: „Imediat ce o țară devenea dominantă, imperiul își întindea frontierele, însușindu-și teritoriile vecine. Acesta a fost cazul grecilor, apoi al romanilor și, în sfârșit, al barbarilor germanici. Noțiunea economică de expansiune care asigură prosperitatea dăinuie și astăzi”⁹.

Secolul al XVI-lea reprezintă pentru europeni secolul mondializării acțiunilor lor: imperiile coloniale se extind, bogățiile locale sunt însușite din teritorii tot mai îndepărtate, sclavia popoarelor cucerite se universalizează. Care este situația în secolul al XXI-lea? Grecii și romanii războinici au dispărut, urmașii lor devenind popoare obișnuite. Au dispărut și practicile clasice de menținere a hegemoniei prin expansiuni teritoriale, campanii războinice clasice, anexiuni etc. Supremațiile există, actorii dominanți sunt alții, mijloacele s-au perfecționat. Dar efectele sunt aceleași. „Pentru a-și asigura dezvoltarea, țările occidentale au nevoie de resursele fostelor lor colonii, a căror dobândire a independenței nu s-a făcut fără motiv. Sigur, amploarea ideilor umaniste privind libertatea popoarelor reprezintă o cauză nobile, dar realitatea este, de fapt, cu totul alta”¹⁰.

Dobândirea independenței de către multe popoare prin prăbușirea imperiilor coloniale n-a eliminat hegemoniile; formele de exercitare a lor de către occidentali fiind azi mai diverse și, în multe situații, mai discrete. Astfel, relația biunivocă funcțională

resources, Europeans set up their civilization and ensured their economic development by exploiting and trading the conquered countries' resources: “As soon as a country became a dominant country, the empire extended its borders, taking possession of the neighbouring territories. This was the case of Greeks, then of Romans and finally of the Germanic barbarians. The economic notion of expansion ensuring prosperity is still to be found nowadays”³⁰.

The XVI century represents for the Europeans the century of their actions' globalization: the colonial empires expand; the local riches are taken possession of from even farther away territories, slavery of the conquered populations became widespread. But what is the situation in the XXI century? The Greek and Roman warriors disappeared, their inheritors became common peoples. Also the classic practices to maintain the hegemony through territorial expansion, classic war campaigns, annexations etc. disappeared. Supremacies still exists, the dominant players have changed, and means have been subject to perfection. Yet the effects are the same. “In order to ensure their development, the western countries need the resources of their former colonies, whose gaining of independence was not without a reason. Of course, the amplitude of humanist ideas regarding the freedom of populations represents a noble cause, but reality is in fact totally different”³¹.

Gaining independence by many populations from the clash of colonial empires has not eliminated hegemonies; their exertion by the Westerners is more diverse today and in many situations more discreet. Thus the mutual functional relation political power-economic power is traced as a support relation in the complex relation political independence-economic independence, substantiated through a multitude of

⁹ Ibidem, p. 17;

¹⁰ Ibidem;

³⁰ Ibid, p.17

³¹ Ibid

putere politică - putere economică se regăsește ca relație-suport în complexitatea relației independență politică-independență economică, obiectivându-se printr-o multitudine de dependențe. Aparent, independența politică a statelor foste colonii a prins contur în planul realului, fostele colonii având forme politice proprii de organizare (legislative proprii, executive proprii, administrație proprie, instituții de toate rangurile proprii etc.). În fapt, independența politică presupune grade diferite de relativitate, uneori fiind total anulată de dependențele economice fără echivoc. Mecanismul, deși voalat, este lesne făcut inteligibil: dominațiile economice exercitate fie de fostele metropole, fie de alte puteri economice mondiale permit transformarea independenței politice funcționale în una pur formală. La baza acestui proces prin care, mult clamata „democratizare” a relațiilor internaționale rămâne cantonată în declarații, stau resorturile ascunse ale dezvoltării, resorturi originare în interesele statelor dezvoltate. „Pentru occidentali, remarcă Millemann, problema esențială care trebuie rezolvată este să continue exercitarea hegemoniei, extrăgând la discreție din rezervele naturale ale pământului, fără să asigure dezvoltarea populației autohtone, și păstrând controlul general al situației”¹¹. În fața acestui tablou, statele Lumii a Treia par condamnate, orice alternativă conducând la același efect: fie că încearcă să-și dobândească independența economică dezvoltându-și sectoare proprii, prin utilizarea resurselor de care dispun spre a-și asigura întărirea suveranității, ceea ce conduce în scurt timp la intrarea în conflict cu „protectorii” și la prăbușire (cazul Iranului este edificator), fie că acceptă sine die jocurile impuse de „protectori” captându-le bunăvoința cu prețul perpetuării subdezvoltării (exemplu concludent, Iordania). Prin urmare, *protectoratul* este

dependencies. Apparently, the political independence of the former states colonies have been outlined in reality, the former colonies having their own political forms of organization (their own legislative, executive, administration, institutions of all ranks etc.). In fact, the political independence supposes different degrees of relativity sometimes being totally annulled by the unambiguous economic dependencies. The mechanism though veiled is easy understandable: the economic dominations exerted either by the former metropolis or of other economic power allow the transformation of functional political independence in a merely formal one. Underlying this process, through which the much claimed “democratization” of international relations remains blocked in statements, are the hidden resorts of development, resorts originated in the interests of the developed countries. “For the Western world, Millemann remarks, the essential issue which has to be solved is to continue exerting the hegemony by exploiting the natural resources of the earth as they please without ensuring the development of the native population and keeping the general control upon the situation”³². In front of this picture, the states of Third World seem sentenced, any alternative leading to the same effect: either they attempt at gaining their economic independence by developing their own industrial sectors, by utilizing the resources they dispose of in order to ensure their sovereignty, leading in short time to conflicts with the “protectors” and to clash (Iran’s case is clear), or they accept sine die the games imposed by the “protectors” arresting their attention with the price of perpetuating their underdevelopment (clear example Jordan). As a consequence, *protectorate* is extremely expensive, the tribute paid in previous eras by empires being, in essence, maintained. Yesterday’s thesaurus becomes today the

¹¹ Ibidem;

³² Ibid

extrem de costisitor, tributul plătit în epoci anterioare către imperii fiind, în esență, menținut. Tezaurul de ieri, devine azi rezervorul din care se înfruptă cei puternici. Prețul brumei de independență politică este unul plătit permanent și cu funcții strategic gândite: menținerea acestor state în subdezvoltare și sub hegemonia statelor occidentale. Și aceasta, în condițiile în care populația din zonele sărace ale lumii crește în ritmuri alarmante.

Tabloul lumii actuale conține certitudini, elemente ale previzibilului, dar și incertitudini. Certitudinea incontestabilă este aceea că expansiunea economică occidentală nu s-a schimbat în esența ei, formele fiind „modernizate”. Dacă în antichitate expansiunea economică a civilizației occidentale se baza pe însușirea și exploatarea bogățiilor vecinilor prin cuceriri teritoriale, azi civilizațiile occidentale (unele aceleași, altele adăugate) își exercită expansiunea economică prin menținerea în sfera hegemoniei lor a economiilor statelor rămase în urmă. *Controlul* puterilor occidentale este unul *permanent* și *complet*. El se exercită prin forme și metode diverse, însă funcția sa este univocă - aceea de menținere obligatorie a țărilor producătoare din Lumea a Treia în ritmuri scăzute de dezvoltare, ritmuri care să nu permită o creștere a nevoilor de resurse spre a nu pune în pericol rezervele estimate pentru consumurile țărilor dezvoltate. Astfel, Th.P. Millemann atrage atenția asupra faptului că, dacă țările arabe ar avea același nivel social, tehnologic și industrial precum nivelul țărilor occidentale, durata stocurilor s-ar înjumătăți, durata insuficientă pentru implementarea energiilor de substituție. Prin urmare, dezastrul în viitor pentru țările producătoare de azi este unul similar catastrofei. În privința controlului exercitat și modalităților sale multiple, este suficientă o prezentare sumară a unor fapte reale azi: „Fie că este vorba despre destituirea șahului Iranului, războiul Irak-Iran, apoi cel din Kuweit sau cel din Irak, răsturnarea diferitelor regimuri,

deposit from which the powerful indulge in. The price of the little political independence is one paid on permanent bases and with functions strategically thought of; maintaining these states underdeveloped and under the hegemony of the Western states; and this under the circumstances, that the population in the poor areas of the world increase in alarming number.

The picture of the present world includes certainties as predictable elements but also uncertainties. There is no doubt that the Western economic expansion has not changed in its essence, only the forms are “modernized”. Whether in ancient times the economic expansion of the Western world was based on taking possession of and exploiting the neighbours’ riches by territorial conquer, today the Western civilizations (some of them the same, other newly added) exert their economic expansion by maintaining within their hegemony the economies of the states lagging behind.

The control exerted by the Western powers is *permanent and complete*. It exerts through diverse forms and methods, still its function operates one way – that of compulsory maintaining the producing countries in the Third World within low rhythms of development, rhythms that do not allow them growth of the need for resources and thus they should not endanger the estimated deposits intended for the developed countries exclusive use (consumption). Hence Th. P. Millemann draws attention upon Arabian countries which in case they would have the same social, technological and industrial level as the Western countries, the deposits minimized to a half of their quantity at present and so was the period which would prove insufficient to implement the alternative energies. It follows that the future disaster for the producing countries today is similar to catastrophe. As for the control exerted and its multiple modalities a summary of the real facts would be enough: “Either the dismissal of the Shah of Iran is at stake, then that of Kuwait or that of Iraq, the

destabilizările politice, religioase sau militare, menținerea regimurilor opresive, islamizarea radicală, până la alegerea armelor folosite în conflictele lor, interne sau internaționale, totul a fost, mai mult sau mai puțin, sub controlul marilor puteri și îndeosebi al Statelor Unite ale Americii”¹². De altfel, caracterul atotcuprinzător al controlului face ca nimic să nu se producă fără acceptul (măcar tacit) al marilor puteri (excepție momentul declanșării conflictului Israel – Palestina unde specificul este altul); chiar și prețul petrolului este controlat. Autodeterminarea și suveranitatea acestor popoare sunt pure plăsmuiri, dar invocarea lor justificativă face parte din arsenalul hegemonic.

În satisfacerea intereselor proprii, marile puteri utilizează *politica pretextului*. Logica unui asemenea mijloc este una duală și caracterizează acțiuni la orice nivel: individ, comunitate, stat (pe plan intern, în relațiile cu cetățenii, pe plan extern, în relație *cu actorii principali*) etc. Politica pretextului este în expresie duplicitară, în atitudini eficiente și se fundamentează în dezinformare și manipulare, având *finalități justificative*. Finalitățile justificative creează (măcar) *aparența legitimității* și, în această bază, conduce la susținerea acțiunilor sau măcar la adoptarea unei poziții neutre în rândurile actorilor. Elementul esențial în politica pretextului este reprezentat de *interesele convergente* ale actorilor dintr-o *situație-pretext*, interese ce asigură resorturile poziționării într-un context indus (voluntar creat de utilizatorul politicii-pretext). Din acest punct de vedere, potențial, orice situație normală are capacitatea de a se transforma în situație-pretext. Totul depinde de capacitatea artizanului de a anticipa reacțiile și efectele, precum și de capacitatea de a utiliza cu dibăcie (viclenie) cele mai adecvate instrumente.

Politica pretext este unul din

overthrow of different regimes, political, religious and military destabilizing, maintaining the oppressive regime, radical Muslim to choosing the weapons utilized by them in internal or international conflicts, everything has been under the direct or indirect control of the Great Powers and especially United States of America”³³. In fact, the encompassing character of control has the consequence of not allowing these countries to produce anything without the prior approval (at least tacit) of Great Powers (except for the conflict of Israel-Palestine where the reasons were different); even the price for the barrel of oil is under strict control. Self-determination and sovereignty of these populations are mere phantasms, but invoking as justification is part of the hegemonic arsenal.

In order to satisfy their own interests, the Great powers utilize the *politics of pretext*. The logics of a means like this is double and characterizes actions at any level: individual, community, state (internally with the citizens and internationally in relation to the *main players*) etc. The policy of pretext is double with efficient attitudes and is grounded in misinformation and manipulation with *justifying ends*. The justifying ends (at least) create the *appearance of legitimacy* and underlying this lead to upholding the actions or at least adopting a neutral position among the players. The essential element in the policy of pretext is represented by *convergent interests* of actors in a *pretext-situation*, interests that ensure the resorts of placing in an induced context (willingly created by the user of the pretext-policy). From this point of view, potentially any normal situation has the capacity of transforming into a pretext-situation. Everything depends on the craftsman’s capacity to anticipate the reactions and effects, as well as his capacity to skilfully (cunningly) utilize the most

¹² Ibidem, pp. 66-67;

³³ Ibid, pp. 66-67

mijloacele prin care se exercită și se menține exercitarea controlului aproape cvasi-total al marilor puteri, ea fiind o constantă în politica mondială a Statelor Unite ale Americii, „care încearcă mereu să-și legitimizeze acțiunile și intervențiile în fața unei țări în majoritate ostilă oricărei forme de război, dar foarte virulentă dacă bunurile sau locuitorii ei se află în pericol sau sunt atacate”¹³.

Precizam mai sus că inclusiv prețul petrolului se află sub controlul marilor puteri. Explicația nu este complicată și ea se bazează pe evenimente petrecute relativ recent.

„Când în 1973, a apărut primul șoc petrolier, apoi al doilea în 1979 - constată Th.P. Millemann –, țările occidentale au considerat că țările producătoare dețin o armă redutabilă care nu trebuia deloc neglijată. În realitate, nu era nimic. La acea dată, Statele Unite ale Americii, care reprezenta încă primul consumator mondial, dar și primul producător mondial cu 470 milioane de tone, în fața Rusiei, cu peste 350 milioane tone, Arabia Saudită, Iranul și Venezuela cu aproximativ 190 milioane de tone fiecare, își vedeau rezervele ușor exploatabile diminuate într-un ritm alarmant. Stocurile erau constituite din petrol mai greu și, mai ales, extracția putea să coste mai scump într-un viitor apropiat. Marile firme riscau să ajungă la limita rentabilității și să dispară, nemaiputând păstra mult timp un preț relativ mic pentru barilul de petrol”¹⁴. *Situația problemă* se crease, fiind stringentă rezolvarea ei. Ori, cum creșterea prețului petrolului nu putea fi realizată unilateral și exclusiv de către americani, se impunea o armonizare a prețurilor barilului la nivelul țărilor producătoare, OPEC hotărând asupra acestui aspect, în scopul creșterii profitului. Pretextul se creează din nevoia occidentalilor neproducători de a interveni. Intervenția lor directă nu putea fi considerată în vreun fel

adequate tools.

The pretext-policy is one of the means through which quasi-overall control of the Great Powers is exerted and maintained, as a constant of the global policy of the United States, “that have always attempted to legitimize his actions and interventions in the face of a country broadly speaking hostile to any form of war, still extremely violent whether its riches and inhabitants are in danger or attacked”³⁴.

We have made clear above that even the price per barrel of oil is maintained under the control of the Great Powers. The explanation is not at all complicated and underlies events of relatively recent occurrence.

“When in 1973, the first oil shock occurred, then in 1979 the second – Th. P. Millemann writes down – the Western countries noticed that the producing countries owned a valuable weapon which cannot be neglected. In reality it did not mean anything. At that time, the United States of America, representing the first global consumer, but also the first global producer with 470 million tonnes, before Russia with over 350 million tonnes, Saudi Arabia, Iran and Venezuela with roughly 190 million tonnes each, saw their easy to exploit deposits diminished in an alarming rhythm. The deposits consisted of heavier petrol and particularly because extraction might have cost more expensive in a near future. The great companies were at risk of profitability and disappear since they could not keep low price per barrel of oil any longer”³⁵. The *issue situation* had already been created, finding a solution being of immediate concern. As the rise of the oil price could not be achieved unilaterally and exclusively by the Americans, a harmonization of the price of barrel at the level of producing countries was of an utmost necessity; OPEC made a

¹³ Ibidem, p. 67;

¹⁴ Ibidem;

³⁴ Ibid, p.67

³⁵ Ibid

legitimă, posibilitatea limitându-se în exprimarea acordului europenilor neproducători în privința intervenției unui producător de prim rang: Statele Unite ale Americii: „În aceste condiții, prețul barilului a crescut de la 2 dolari în 1970 la peste 12 dolari în 1973, cu ocazia Războiului de Yom Kippur, când țările din OPEC - , creată în 1960 și, la acea vreme, în majoritate arabă – *au hotărât* să preia controlul producțiilor lor, dar și al prețurilor, care vor ajunge la 34 dolari barilul, în 1979.

Dar, de fapt, OPEC nu controla nimic, și, fără nici o îndoială, Războiul de Yom Kippur a fost declanșat pentru a servi drept pretext¹⁵. Am putea afirma că, atât de bine a fost situația-pretext gestionată în acest caz, încât, aparent, cu toții au câștigat de pe urma evenimentelor. Spun, *aparent*, întrucât „câștigurile” post-pretext sunt, în cea mai mare parte a lor, *restabiliri ale situațiilor anterioare* situației-pretext: „Cu toții au câștigat de pe urma acestor evenimente: Israelul, pace, Egiptul, pace și petrol, arabii un dar providențial suplimentar, care le permitea realizarea unor programe importante de infrastructură, iar americanii și europenii trăgând sforile, avantajele pozițiilor lor dominante”¹⁶, remarcă Th.P. Millemann. Este cât se poate de clar că pacea menținută sau redobândită este înțeleasă în termenii clasici ce o definesc (în esență, absența conflictelor militare, a războiului purtat prin utilizarea arsenalului militar) și nu într-o formă a manifestărilor ei în modernitatea târzie. Pentru că azi, una din formele războiului este cea a *războiului economic*, acțiune aparent pașnică, în care intervenția armată este înlocuită cu intervenția capitalurilor, frontul, ca teatru al bătăliilor, este înlocuit cu „bătăliile” de pe piața capitalurilor, iar dominația militară violentă lasă locul dominației economice. Aparența păcii pe perioade extinse de timp

decision in this sense with the aim of increasing the profit. The pretext had been arisen from the non-producing Westerners’ need to take action. Their direct action could in any way be considered legitimate; their only possibility was for the European producing countries to express their agreement for a first rank producer to take action: the United States of America. “Under these circumstances, the price per barrel of oil raised from 2 dollars in 1970 to over 12 dollars in 1973 on the occasion of Yom Kippur War, when the countries in OPEC (created in 1960 and at that time consisting of Arab countries) *had made* the decision to take over the control on their productions and of prices too, thus reaching 34 dollars per barrel of oil in 1979. In fact OPEC did not exert any control and undoubtedly the Yom Kippur War started with the only aim to be the pretext”³⁶.

We can state that the pretext situation had been so well managed in this case that, apparently, everybody gained something after the events. I use the word *apparently* being that “the post-pretext gains” referred to mostly *re-establishing the hierarchy previous to the pretext-situation*: “Everybody had gained from these events: Israel peace, Egypt peace and oil, Arabs a supplementary providential gift enabling to achieve important infrastructure programmes, while the Americans and Europeans pulling the strings the advantages of their dominant positions”³⁷, Th. P. Millemann remarks. It is obvious that the peace maintained and regained is understood in the classic terms defining it (in essence, the lack of military conflicts, the war by utilizing the military arsenal) and not in a form of its manifestations in the late modernity. For today one of its forms is that of *economic war*, an action which seems peaceful where the army intervention is replaced by the capitals

¹⁵ Ibidem, pp. 67-68;

¹⁶ Ibidem, p. 68;

³⁶ Ibid, 67-68

³⁷ Ibid, p. 68

maschează continuitatea războiului cu alte mijloace, voalate, de către statele occidentale. Precizăm mai sus că Th.P. Millemann consideră războiul economic și mondializarea drept etape ultime ale celui de-al patrulea război mondial, război mondial concretizat în lupta împotriva creșterii exponențiale a populațiilor subdezvoltate sau în curs de dezvoltare și menținerea controlului resurselor naturale planetare de către țările occidentale. Tradusă în termeni simpli, ecuația este expresia unei realități factuale lesne de înțeles, realitate structurată bidimensional în creșterea continuă a nevoilor, generată de explozia demografică a statelor înapoiate, pe de o parte, în diminuarea drastică și rapidă a resurselor disponibile pe termen lung și mediu pe de altă parte. În asemenea condiții care generează immanent entropie, soluția este unică: *intervenția ca mijloc de control*, intervenție care, cel puțin până la substituirea actualelor resurse cu resurse regenerabile poate atenua procesul, poate extinde durata, dar nu contracarează tendințele entropice. La rândul ei, intervenția, se circumscrie unor strategii centrate pe raționalizarea consumurilor de resurse, dar fără a se pune în pericol hegemoniile. Altfel spus, controlul exercitat de statele occidentale (și nu numai, pentru că rolul jucat de Rusia și China în zonele lor de operativitate este un rol similar) are cel puțin funcția de conservare a pozițiilor și ierarhiilor. Adică menținerea avantajelor pentru unii, a dezavantajelor pentru alții.

Tendințele actuale sunt însă circumscrie ritmurilor impuse dezvoltării, ceea ce conduce la o accelerare a adâncirii clivajelor întrucât orice avantaj adăugat în dreptul marilor puteri se răsfânge inevitabil în dezavantaje suplimentare pentru lumea subdezvoltată. Ceea ce face ca tabloul lumii să fie tot mai sumbru, un tablou tridimensional: o dimensiune dată de diminuarea accelerată a resurselor exploatabile, o dimensiune dată de creșterea exponențială a nevoilor, creștere generată de

intervention, the front as the war theatre is replaced by the struggles on the capital market, and the violent military domination leaves room for economic domination. The peace appearance on extended periods of time, confines the ongoing war fought with other means, veiled this time, by the Western states. We specified above that Th. P. Millemann considers the economic war and globalization as last stages of the IV World War, a world war substantiated through the struggle against exponential increase of underdeveloped or developing populations and at the same time maintaining the control upon the natural resources of the earth by the Western states. Translated in simple terms the equation is the expression of a factual reality easy to understand, a reality structured into two dimensions, the ongoing increase of needs generated by the demographic explosion of the backward countries on the one hand and drastic and rapid diminution of the available resources on long and medium term, on the other hand. Under these circumstances generating immanently entropy, the solution is unique: *intervention as a means of control*, an intervention which at least until substitution of the existing resources with alternative ones may ease the process, may extend the period, yet it cannot fight back the entropic tendencies. In turn the intervention is circumscribed to strategies centred upon rationalisation of resources consumption, without endangering the hegemonies. In other words, the control exerted by the Western states (and not only because Russia and China play a similar role in their areas of operations) has the role to preserve the positions and hegemonies, that is maintaining the advantages for some and disadvantages for others.

Nonetheless, the present tendencies are circumscribed to the rhythms imposed to development thus leading to an accelerating deepening of cleavages being that any advantage added to the Great Powers has inevitably repercussions on the supplementary disadvantages for

necesitatea impunerii unor ritmuri ridicate de dezvoltare, dar mai ales de explozia demografică și o dimensiune dată de adâncirea ireversibilă a clivajelor, susținută de controlul statelor puternice asupra resurselor și manifestă prin re poziționări izvorâte în crearea de avantaje suplimentare care, pe fondul împușinării rapide a resurselor are ca efect multiplicarea dezavantajelor în Lumea a Treia.

În concluzie, *pax universalis* este o iluzie, inegalitățile de potențial se adâncesc, iar dominația economică exercitată prin mondializarea controlului marilor puteri le asigură victoria în războiul economic. Există oare soluții? Teoretice, cel puțin deocamdată, da.

3. Problema factorului demografic și insuficienței rezervelor energetice și a materiilor prime

Studiile asupra evoluției populației globului sunt alarmante, suprapopularea Lumii a Treia reprezentând o adevărată bombă cu efect întârziat. Dacă la începutul mileniului III populația lumii număra 6 miliarde de locuitori, în doar 11 ani a crescut cu un miliard și, în mai puțin de cincizeci de ani, în același ritm de creștere, va atinge 12 miliarde de locuitori¹⁷. Observând că evoluția demografică este controlată de legea matematică a creșterii exponențiale, consecințele distrugerilor economice, culturale, sociale și umane ale mediului provocate sunt ireversibile „Din acest motiv – remarca Th. P. Milleman, dacă ne imaginăm că pământul poate suporta și hrăni întreaga lume, va fi nevoie de mai puțin de cincizeci de ani ca omenirea să-și dubleze numărul încă o dată. Atunci, populația mondială va fi de 24 de miliarde.

Apoi ea se va dubla din nou în mai puțin de patruzeci de ani. Și așa mai departe”¹⁸. Se vorbește despre dezvoltarea

underdeveloped world. This makes the picture of the world even more sombre, a three-dimensional picture: one given by accelerated diminution of exploitable resources, one given by the exponential raise of needs, generated in fact by imposing unusual rhythms to development, but above all by the demographic explosion and one dimension given by the irreversible deepening of cleavages, upheld by the control of powerful states upon resources and manifest through re-positioning derived from creating supplementary advantages, which on the background of rapid diminution of resources effects in multiplying the disadvantages in the Third World.

To sum up, *pax universalis* is an illusion; unequal potential deepens, whereas the economic domination exerted by globalization of Great Powers control ensures their victory in the economic war. Are there solutions? There are, at least theoretical.

3. The Issue of Demographic Factor and Insufficient Energetic Resources and Raw Materials

Studies upon the evolution of the world population are alarming; overpopulation of Third World represent a real time bomb. Even from the beginning of III millennium the world population was 6 billion of inhabitants, in only 11 years it increased with 1 billion and in less than 50 years, provided the same rhythm, it will be 12 billion of inhabitants³⁸. Noticing that the demographic evolution is controlled by the mathematic law of exponential increase, the consequences caused to the environment by the economic, cultural, social and human are irreversible. “Particularly for this reason, Th. P. Millemann remarked, if we imagine the earth can stand and feed the entire world, less than 50 years will do for the humankind to double once more. By then the world

¹⁷ Sursa: Națiunile Unite – *World Population Prospects* – 2002-2003;

¹⁸ Th. P. Millemann, *op. cit.* p. 18;

³⁸ Source: United Nations – *World Population Prospects* – 2002-2003

durabilă ca dezvoltare ce condiționează și limitează accesul actual la resurse fără a periclita accesul generațiilor viitoare, dar nicio instanță guvernamentală nu îndrăznește să abordeze problema de dincolo de anul 2050. Există un consens cvasi-general în privința impunerii tăcerii, chiar dacă, din punct de vedere matematic creșterea exponențială 12, 24, 48, 96, 192 de miliarde de oameni va fi atinsă înainte ca secolul al XXII-lea să se fi sfârșit.

Atât de scurt să fi rămas timpul în care este necesar un răspuns în privința existenței însăși a omenirii, încât chiar științele și tehnologiile cele mai avansate își dovedesc neputința.

Problema demografică este una care-i afectează azi pe toți, ca problemă globală, deși evoluția factorului demografic nu este aceeași pentru țările sărace și țările dezvoltate. „Cea mai mare parte a țărilor sărace și-a văzut deja populația mai mult decât dublată în ultimii cincizeci de ani, ea urmând să se dubleze din nou în următorii treizeci de ani! [...] Ar fi mult mai cinstit să vorbim despre problemele catastrofale ale populației din țările sărace, prevăzute pentru anii viitori. Ca urmare a acestei explozii demografice, multe țări și-au văzut economia trecând de la starea de autosuficiență la sărăcie. Altele, mai bogate, temporar, odată cu exploatarea propriilor materii prime, se află deja pe drumul spre sărăcie, din cauza creșterii demografice, pe de o parte, și a nondezvoltării economice și *sociale*, pe de altă parte, provocată, în cele mai multe situații, de jefuirea țării prin exportul bogățiilor locale”¹⁹. Nu se poate spune că această situație demografică alarmantă n-a fost previzibilă, din moment ce unele state au reacționat deja: politica unui singur copil în China, politica de sterilizare masivă în India, politicile non-intervenționiste aplicate de unele state în sănătate și protecție socială etc. Efectele sunt, însă, în cea mai mare parte

population will be 24 billion people. Then it will double again in less than 40 years. And so on and so forth”³⁹.

Sustainable development is talked about as the kind of development that conditions and limits the present access to resources without endangering the next generations’ access nevertheless no governmental authority do not dare to approach the issues beyond 2050. We refer to a quasi-general consensus concerning silence on this matter and from the standpoint of exponential mathematic increase of 12, 24, 48, 96 and 192 billion of people will be reached before the end of XXII. So little is the time left necessary for an answer to the question of the being in the world of humankind itself, that the most advanced sciences and technologies prove useless.

The demographic issue as a global one affects everybody today, though the evolution of the demographic factor is not the same for the poor countries and the developed countries. “Most of the poor countries saw their population more than doubled in the last 50 years and in the following 30 years it will double again! [...] So it would be fair for us to talk about the catastrophic problematic of the population in the poor countries, predicted for the years to come. As a consequence of the demographic explosion, many countries witnessed their economies to pass from self-sufficiency to poverty. Other, temporarily richer, once they exhausted their own raw materials are on their way to poverty, because of the demographic increase on the one hand and of stagnation in economic and *social* development on the other, generated in most of the cases by the country’s robbery through the export of local riches”⁴⁰. It is beyond saying that this demographic situation was not predictable, since some states have already found solutions: the policy of a single child in China, the policy of massive

¹⁹ Ibidem, p.20;

³⁹ Th. P. Millemann, op. cit. p. 18

⁴⁰ Ibid, p.20

eșecuri. S-a creat astfel un alt clivaj în lume, *clivajul demografic*, caracterizat prin suprapopularea unor zone geopolitice în care viețuiesc popoarele sărace și subpopularea cronică a unor state occidentale. Această suprapopulare face posibilă eliberarea de teritorii în zone dezvoltate prin scăderea drastică a densității populației de origine, deschizând porți pentru emigrări masive. Numai că statele bogate sunt supuse, în asemenea condiții, unui set de constrângeri majore: alterarea identităților, ciocnirea civilizațiilor, reacțiile de respingere venite din partea propriilor popoare, amenințarea spectrului șomajului pentru populațiile identitare, urmare a concurenței masive a forței de muncă ieftină provenită din imigranți, reducerea ritmurilor dezvoltării, chiar importul de sărăcie.

Desigur că se produc mobilități de populație în lume, dar acestea sunt, în mare parte, ținute sub control, exemplul Canadei fiind edificator. Întâlnești azi chinezi aproape peste tot în lume, dar în nici o țară numărul lor nu depășește numărul populației indigene, se regăsesc jucători de culoare în echipele naționale de fotbal ale Angliei, Franței, Olandei și Germaniei (cine și-ar fi imaginat acum 20 de ani așa ceva pentru Germania!), dar asta nu semnifică în vreun fel că structura etnică a populației acestor state s-a modificat *încă* esențial. Încă, dar nu imposibil într-un viitor prea îndepărtat.

Problema spațiului geografic – oricum insuficient pentru a absorbi șocul demografic chiar și în situația ipotetică a reșezării distribuțiilor pe glob, situație ce ar conduce, de exemplu, la musulmanizarea Franței, la budismizarea S.U.A., la confucianizarea Rusiei ș.a.m.d. nu este singura problemă pe care o creează explozia demografică. Ea generează expansiunea sărăciei, diminuarea accelerată a resurselor (inclusiv a rezervelor de apă potabilă), subalimentație, analfabetism. Fluxurile migratoare sunt manifeste, dar nu sunt rezolutive.

Triplarea populației Lumii a Treia

sterilization in India, the non-interventionist policies applied by some states in the health system and social protection etc. Most of the effects are failures. Thus a cleavages was created in the world, *the demographic cleavage*, characterized through overpopulation of the geographical areas where poor people live and chronic under population of some Western states. This overpopulation enables that some territories in the developed regions to be released by drastic decrease of the native population density; instead opening opportunities for massive emigration. Under these circumstances, the rich states are subject to a set of major constraints: identity alteration, clash of civilizations, the reject reaction from the native populations, the threatening unemployment for the native populations as a consequence of cheap labour of the immigrants, decrease of the development rhythms and finally poverty import.

Of course mobility of population takes place in the world but broadly speaking they are under control. To this sense Canada's example is self-evident. Today you can meet Cense everywhere in the world, nonetheless in no country their number do not exceed the number of native people; Afro-American football players can be found in the national football teams of England, France, Holland and Germany (who would have thought so 20 years ago for Germany); although this does not mean that the ethnic structure of these countries has been *yet* altered essentially. Yet, but it is not impossible, in a far-off future.

The issue of geographic space – anyway insufficient to absorb the demographic shock, even in the hypothetical relocation of distributions in the world, would probably lead to, for instance, Muslim France, Buddhism in USA, Confucianism in Russia and so on, and would not be the sole problem generated by the demographic explosion. It generates poverty expansion, accelerated diminution of resources (including drinkable water), malnutrition, and

este o realitate. De exemplu, Irakul avea în 1970 doar 10 milioane de locuitori, azi are 24 de milioane și peste treizeci de ani va atinge 50 de milioane, în timp ce rezervele sale de petrol sunt egale cu cele ale Norvegiei (4,5 milioane de locuitori estimați în 2040). Numai că dacă Norvegia are alternative de dezvoltare, Irakul aproape că și-a epuizat și aceste rezerve. „Cum este posibil să ne imaginăm că suprapopularea țărilor sărace nu va fi mai devastatoare decât toate războaiele mondiale la un loc?” se întreabă Millemann. Și răspunsul este, deși alarmant, argumentat: „Astăzi nimeni nu poate opri fluxurile migratoare care provin din aceste zone. Și cei care cred că mai mult de două treimi din populația mondială va rămâne liniștită acasă la ea și va muri de foame, cu mâinile-n sân, privindu-ne cum prosperăm, fără să spună sau să facă nimic, sunt naivi.

ONU prevede că Europa va primi, în următorii zece ani, peste 28 de milioane de imigranți proveniți din zona sa geografică de influență, cea mai mare parte musulmani! O picătură de apă nesemnificativă comparativ cu oceanul de 3 miliarde de oameni care se vor naște în țări devenite sterile printr-o supraexploatare a materiilor prime, o distrugere a firmelor de agricultură tradițională, prin inexistența structurilor economice și sociale necesare dezvoltării și menținerea în funcție a conducătorilor corupți care își însușesc profitul, puținelor bogății rămase”²⁰.

Dezastrul în extindere în care se zbat popoarele din Lumea a Treia este la limita inimaginabilului. Despre ce creștere mai poate fi vorba când nevoile elementare pentru a trăi sunt de departe insuficiente? Conform statisticilor Organizației Mondiale a Sănătății peste 1,5 miliarde de oameni nu au acces la apă, peste 2 miliarde trăiesc fără nicio instalație sanitară, peste 4 miliarde nu au canalizări, între 17 și 18 milioane de

illiteracy. The migrating fluxes are manifest, but they are not resolute.

Trebling of the population in the Third World is a reality. For example, in 1970, Iraq had 10 million inhabitants, today it has 24 million and in 30 years it will have 50 million, while the oil reserves are equal to those of Norway (4, 5 million inhabitants estimated in 2040). There is one difference between the two, Norway has found alternatives of development, while Iraq has exhausted its. “How can it be possible not to imagine that overpopulation of the poor countries is a lot more devastating than all the world wars put together?” Millemann asks himself. Though alarming, the answer is well argued: Today nobody can stop the migrating fluxes coming from those countries. And those who think that more than 2/ 3 of the world population will stay calm at home starving, hands folded, watching our prosperity, without saying or doing anything, are naïve.

UNO foresees that in the next 10 years, Europe will receive over 28 million immigrants from its influential area, mostly Muslim people! An insignificant water drop comparatively to the 3 billion people ocean to be born in the countries that have become sterile because of the overexploitation of raw materials, destruction of the firms of traditional agriculture, lack of economic and social structures necessary to developing and maintaining of corrupt leaders who take possession of the profit in the few riches left”⁴¹.

The extending disaster against which the populations in the Third World struggle is unimaginable. What growth can we talk about when the elementary needs are insufficient for living? According to the statistics of World Organization of Health over 1.5 billion of people have no access to water, over 2 billion live with no sanitary installation, over 4 billion have no sewerage

²⁰ Ibidem, p. 22;

⁴¹ Ibid, p.22

oameni mor anual din cauza unor boli infecțioase și peste 20% din populația mondială este analfabetă. La acestea se adaugă malnutriția cu care se confruntă un miliard de oameni, lipsa locuințelor, poluarea, durata redusă a vieții ș.a.

Omenirea s-a confruntat, de-a lungul existenței ei cu nenumărate crize, războaie, catastrofe, însă afirm alături de Th. P. Milleman că marile probleme ale ei abia de acum încep: „Singura soluție a acestor populații va fi moartea, războiul pentru, a-și apropria bogățiile vecinilor lor, sau, mai simplu, imigrarea spre zone salvatoare, precum țările dezvoltate. Nu trebuie să ne ascundem: o situație clandestină într-o sărăcie socială inadmisibilă în ochii noștri, precum și o amărățată de pomană pentru hrană, dar cu speranța unei integrări vor fi întotdeauna mai bune decât o moarte sigură într-o țară devastată!”²¹.

Explozia demografică depășește cu mult nevoile de forță de muncă, nevoi aflate în scădere vertiginoasă, urmare a utilizării tehnologiilor avansate, tehnologii ce suplinesc pe scară largă omul. Capitalul uman este unul excedentar și, prin urmare, își pierde treptat mare parte din utilitate, din valoarea sa de întreținere. Există în lume oameni care dețin capital financiar, bancar, imobiliar, industrial, informațional etc. Ei își măsoară bogăția funcție de capitalul pe care-l dețin în proprietate și caută mereu soluții pentru reproducerea capitalului deținut. Există, totodată miliarde de oameni care se zbat în sărăcie, fiind total lipsiți de capital. Karl Max i-a numit *proletari*, pornind de la etimologia termenului *proles*, având semnificația de oameni cu copii mulți, pe care nu-i poate întreține din lipsă de avere (bogăție). În termeni economici, proletarul posedă drept capital unic copiii și propria forță de muncă. Dezvoltându-și bogăția prin sporirea capitalului deținut, accelerând deci capitalizarea, cei avuți nu au nevoie să-și

system, between 17 and 18 million people die annually because of infectious diseases and over 20% of the world population is illiterate. To all these malnutrition of a billion people, lack of dwelling, pollution, low life span etc. are added.

Throughout its being in the world, mankind faced numberless crises, wars, catastrophes; nevertheless I join Th. P. Millemann when he states that the mankind's greatest issues are about to begin: "The only solution of these population is death, war to appropriate the neighbours' riches or merely immigration to the safer areas as the developed countries. There is no need for us to hide: a secret situation in a social poverty inconceivable in our eyes, as a poor charity for food, hoping in integration will always be better than certain death in a devastated country!"⁴²

Demographic explosion much exceeds the need for labour supply, need in rapid decrease as a consequence of high technologies, technologies that replace broadly the human. The human capital is in excess and it follows that it loses most part of its utility, of its value. In the world there are people who own financial capital, banking capital, estate capital, industrial capital, informational capital etc. They fathom their richness varying with the capital they own and have always searched for means to reproduce the owned capital. There have always been billions of people who struggle against poverty, totally missing the capital. Karl Marx called them proletarians, using as a starting point the etymology of the word *proles*, having the meaning – people with lots of children whom they cannot support because of the lack of wealth (richness). In economic terms, the proletarian possesses as unique capital the children and his labour force. Wealthy people do not need to increase the number of children in order to become richer since they develop their wealth by

²¹ Ibidem;

⁴² Ibid

sporească numărul de copii spre a se îmbogăți. În cazul proletarului, singura lui sursă de existență este forța sa de muncă, iar pentru familie, forța de muncă a copiilor. Pentru a putea trăi, proletarul trebuie să vândă ceea ce are: forța de muncă. Prețul forței de muncă marfă plătit de capitalist este salariul – singurul mijloc de subzistență pentru proletar, însă acest preț nu acoperă valoarea integrală a forței de muncă – marfă. Distincția pe care Marx o face între timpul de muncă necesar (pentru sine) și timpul de supramuncă (pentru capitalist) este una corectă pentru că, în fiecare moment proletarul muncește atât pentru propriul salariu, cât și pentru sporirea profiturilor capitalistului (plusvaloarea). Dar o familie cu un singur salariat câștigă mult mai puțin decât o familie cu 2-3 membri angajați. Sursa de creștere a veniturilor este înțeleasă de către cei săraci drept creștere a numărului copiilor. Copiii proletarilor au reprezentat contribuții la sporirea capitalului angajatorului.

În esență, lucrurile nu stau absolut diferit azi. Doar că nevoia de forță de muncă pe piață este în scădere ireversibilă, urmare a progresului tehnologic. Capitalul și-a creat forme proprii de reproducere, „armata industrială de rezervă” de care vorbea Marx fiind tot mai numeroasă în lumea săracă. Ceea ce conduce nu doar la amplificarea șomajului, ci și la ieftinirea forței de muncă în lume, reușindu-se antagonizarea populației autohtone cu populația imigrantă. Apoi, marile concerne, societățile transnaționale plasează investiții și funcție de atractivitatea prețului forței de muncă. Dar asemenea plasamente se dovedesc tot mai insuficiente în fața exploziei demografice din statele sărace.

Ideea sporirii propriei avuții este una specifică ființei umane. Și săracii și bogății își doresc să-și sporească averea. Pentru primii, sursa este una irațională azi: creșterea numărului de copii. Pentru cei de pe urmă copiii nu mai reprezintă demult capital și, de aceea, familiile lor și-au redus considerabil

increasing the owned capital, thus accelerating capitalization. In the case of the proletarian, his only source of being is his labour force and for the family, the labour force of children. In order to live, the proletarian has to sell what he has: labour force. The price of the labour force merchandise paid by the capitalist is the salary – the proletarian’s only way to support; nonetheless this price does not cover the overall labour force – merchandise. The distinction Marx does between the time of work necessary (for himself) and time of overwork (for the capitalist) is accurate enough because every moment the proletarian works for his own salary and to increase the capitalist’s profit (surplus). But a family with only one salaried person earns less than a family with 2-3 employed members. The source to increase his profit is understood by the poor as an increase of the number of children. The proletarian’s children represented contributions to increase the employer’s capital.

In essence, things are not much different today. With the only difference - the need for labour force is in irreversible decrease, the consequence of the technologic progress. Capital has its own way to reproduce, “the spare industrial army”, being more and more numerous in the poor world. That not only leads to the unemployment amplitude, but to cheap labour force; the ultimate consequence the native people is antagonist to the immigrant population. Then the great concern, the multinational societies place investments varying with the attractive price of labour supply, although such placements prove insufficient in front of the demographic explosion in the poor states.

The idea of increasing one own wealth has always been specific to the human being. Both the poor and the well-to-do wish to increase their wealth. For the first, the source is irrational today: increasing their number of children. For the latter, it has been a long time since the children do not represent the capital and that is why, their

numărul de copii. „Când o franțuzoaică de origine europeană de mai multe generații iudeo-creștine – majoritatea poporului francez provine din imigrația europeană – face un copil, creștin, imigranta din Africa de Nord sau franțuzoica de origine magrebiană face patru, musulmani. Fără contribuția imigranților și a natalității lor, Franța ar număra doar 54 de milioane de locuitori, în loc de 60 de milioane cât are la ora actuală. Creșterea de 6 milioane de francezi este, de fapt, cea a imigrației ei, în primul rând, a natalității musulmane din ultimii douăzeci de ani²²”. DE VAZUT????

Rezolvă ea, imigrația, problema exploziei demografice? Sau, mai curând, se globalizează sărăcia?

families diminished significantly the number of children. “When a French woman of European origin for many generations Judeo-Christian – most of the French populations derives from European immigration – has a Christian child, the immigrant in North Africa or the French woman of Maghreb origin has 4 Muslim children. Without the immigrants’ contribution and their birth rate, France would have only 54 million inhabitants instead of 60 million, the current population. The growth of 6 million French belongs to it immigrants and in the first place of the Muslim birth rate in the last 20 years”⁴³.

Can the immigration tackle with the issue of demographic explosion? Or better said, does poverty become global?

²² Ibidem, p.39;

⁴³ Ibid, p.39